

καταγωγῆς αὐτῶν ὡς ἔκτυπα· ἐπειδὴ πάντα σχεδὸν οὐ μόνον δεικνύουσι ἐκείνην τὴν ἔνωσιν τῶν μελῶν μετὰ τοῦ σώματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐκτύπου, ἀλλ' ἔχουσι καὶ τὰ νῶτα τοῦ ἀγάλματος ἠνωμένα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ ξύλου ἐπέχοντος τὸν τόπον τοῦ τείχους. Ἡ Ἑλλὰς ἠκολούθησε τὰ ἔχνη τῆς προόδου ταύτης, ὡς δὲ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσσυρίᾳ, αἱ δίδυμοι αὗται τέχναι κατὰ πρῶτον ἦσαν ἠνωμένα μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ἀρχιτεκτονικῆς ὡς θεράπαιναί τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπὶ τῶν ἀετώματων τῶν ἑλληνικῶν ναῶν ὀρώμεν κεχρωματισμένα ἔκτυπα παριστῶντα θυσίας, μάχας, τελετὰς, ἀγῶνας, τὰ πάντα οὕτως ἢ ἄλλως θρησκευτικὸν φέροντα τύπον. Ἐπὶ τῶν τυμπάνων βλέπομεν γλυφὰς μᾶλλον ἢ ἤττον ἠνωμένας μετὰ τοῦ ἀετώματος, καὶ ἐχούσας ὡς ἀντικείμενον τοὺς θριάμβους τῶν θεῶν καὶ ἡρώων. Τὸ αὐτὸ ἔθος τοῦ χρωματισμοῦ παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τῶν κτιρίων ἀγάλματα· μόνον δὲ κατὰ τὰς τελευταίας περιόδους τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὁ χωρισμὸς τῆς γλυπτικῆς ἀπὸ τῆν ζωγραφικὴν ἔφθασεν εἰς ἐντέλειαν. Κατὰ τὴν Χριστιανικὴν τέχνην ἀνιχνεύομεν προφανῆ δείγματα παραλλήλου ἀναγεννήσεως. Ἄπασαι αἱ γραφαὶ καὶ γλυφαὶ τῶν Εὐρωπαϊῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπεικονίζουσι Χριστοὺς, Σταυρώσεις, Παρθένους, Ἁγίους Οἴκους, Ἀποστόλους, Ἁγίας καὶ Ἁγίους. Ἀπετέλουν δὲ αὗται τὸ σύνολον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς προτρέπουσαι καὶ διεγείρουσαι τὸ αἶσθημα τῆς λατρείας, ὡς ἔτι καὶ νῦν τοῦτο ποιοῦσι παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις καθολικοῖς. Ἐκτὸς τούτων αἱ ἀρχαῖαι γλυφαὶ τοῦ